

Libuše Křapová

SKŘÍTEK BORÝSEK

A JEHO KAMARÁDI

**Laskavé pohádky
ze záhorovického lesa**

SKŘÍTEK BORÝSEK A JEHO KAMARÁDI

Laskavé pohádky ze
záhorovického lesa

Libuše Křapová

1. SKŘÍTEK BORÝSEK A LESNÍ VÍLA MAJDALÉNKA

Jednou do lesa přišla velká vichřice. Vítr fičel, stromy se ohýbaly a ve vzduchu kroužilo otrhané listí. Ze statné borovice se ulomila větev a spadla pod strom, do hustého borůvčí.

Když přišlo ráno, vítr se utišíl. Zpod mraků vykouklo sluníčko a smálo se na krajinu pod sebou. Hromada větví na zemi pod starou borovicí se zachvěla. Pak ještě jednou... a vykoukla z ní hlavička. Zamrkala očkami, kupka se znovu otřásla a vylezl zpod ní skřítek. Rozcuchaný, vykulený, modrý od borůvek. Poskočil si na zelené travici, vytřepal z vlasů jehličí a rozhlédl se.

„Haló, je tu někdo?“

„Haló,“ zavolalo mu to zpět. Že by ozvěna? Někde v koruně zacvrlikal ptáček, ale jinak bylo ticho. Skřítek to zkusil znovu.

„Halóó!“

„Halóó,“ ozvalo se opět. Skřítek zesmutněl. Byl sám v lese, nikoho tu neznal, měl hlad a bylo mu zima. Otřel si mokré tváře a ze všech sil znovu vykřikl.

„Haló, haló, je tu někdo?“

„No tady, vždyť na tebe volám. Pomoz mi přece!“

Skřítek se rozhlédl, ale nikde nikoho neviděl.

„Kde jsi?“ zeptal se.

„Tady, za pařízkem,“ zavolal tenký hlásek. Skřítek se honem rozběhl na pomoc. Za pařezem, zachycená na součku za sukýnku, visela malá lesní víla. Skřítek jí šetrně pomohl vymotat sukýnku a postavil vílu do mechu.

„Jmenuji se Borýsek,“ představil se a dvorně se uklonil.

„Já jsem Majdalénka,“ usmála se na něho víla. „Kde ses tu vzal?“

„Šel jsem do světa. Chtěl jsem přespat tady, na borovici v ptačím hnízdě. Jenže jak byl ten velký vítr, sfouklo mne to dolů, do borůvek.“

„Máš modrý nos,“ zasmála se opět víla Majdalénka. „Pojď, půjdeme ke mně do domečku, umyješ se!“

Vzala Borýska za ruku a chtěla se rozběhnout po louce. Ale sotva udělala první krok, vykřikla.

„Au, to to bolí,“ a v očích se jí ukázala slzička. „Asi jsem si poranila nožičku,“ a ukázala Borýskovi velkou modřinu na kotníku. Borýsek se zamyslel a pak se poškrabal za uchem.

„Co budeme dělat? Je tvoje chaloupka daleko?“

„Ne, jenom kousek, víš? Táhle za tím velkým bukem je velká bříza, v ní mám já domeček.“

„No dobře, tak já tě tam zkusím donést,“ rozhodl se Borýsek. Vzal vílu do náruče, udělal pár krůčků... a zakopl o kamínek.

„Ouvej,“ vykřikla znovu Majdalénka, a zase se jí v hlase zachvěly slzičky. „Nožička bolí!“

„Copak se vám stalo?“ zeptal se někdo za Borýskovými zády. Borýsek, celý zadýchaný snahou neupustit Majdalénku na zem, se otočil. Za ním stál srneček Tonda, takový větší srnčí kluk.

„Majdalénku bolí nožička, pomoz mi dostat ji domů,“ poprosil ho Borýsek. Srneček poposkočil, bokem se natočil ke skřítkovi a vyběhl ho.

„Posaď mi Majdalénku na záda, vím, kde má domeček, zanesu ji tam.“

Srneček Tonda pak opatrně kráčel a Majdalénka se pořádně držela jeho krátké srsti na hřbetě. Borýsek poskakoval kolem nich a starostlivě upozorňoval, kde je jaká spadlá větev nebo větší trs trávy. To aby Tonda taky nezakopl a Majdalénku něco nezabolelo.

Doma ji posadili na židli a nožičku pěkně ovázali. A Majdalénka se na ně usmála, hezky jim poděkovala, že se o ni tak postarali a nabídla jim čaj z borůvkového listí a borůvkový koláč. Jejda, to byla dobrota.

A tak se z nich stali kamarádi.